

מסורת הש"ס

(א) (ונחיש ד: ערכין ד: נזיר
נח:), (ב) (לקמן ח:), (ג) (פי'
על זה תמצא בפירוש רש"י
לקמן ח:), (ד) (שמות כא),
(ה) (עין תוספות סנהדרין
מה, ד"ה מה),

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

בפרומביא. רסן (לדקח)
 רבוצג. אשקלעא
 (שס). בין לרב בין
 לשמואל היינו בור.
 דהא נמי תמילת עשייתן
 לנח, דהוה ליה לאסוקי
 אדעתיה דסופו ליפול ברות
 תנאים (לדקח ו.)

רבינו חננאל

[illegible]

גלגל. היינו שן שפעמים מגולה ופעמים מכוסה וכחצי ביה יכפר. ישנה אחריה גלגל זה רשי שהשן מעברת למאכל ועשית גלגל ומון ושלם אחת לחצייה היכל דלג כליל קרנה דמשמע כגון ואכלה עגורה וסופו לחזור וללמנה וכל לא כחמלה וביער היינו היכל ומכליל קרנה דמשמע וביער שמעבר וגמרי. "ואי קשיא היכל מלי למימר דמי ודאי ואי לא היכל דמכליל קרנה דלא מכליל ליכתוב חד להיכל אלא מכליל דלמייב ויש היכל דכליל וירץ אי מכליל קרנה הא היכל אמי היכל דמכליל אכל לא מכליל לא היכל דמכליל למימר ודאי קרנה ודאי וסוף אי לא דכתב רחמנא משלמי ונא הבור: מפ רגל לא שנה כו'. היכל לא כתיב היה ובער: מפ שן שן שנה כו'. דהא לא כתיב ביה שילת: או הא או הא או רגל משום הידיקה מלי. אכל שן לא: או שן ששום דיש האלא הידיקה. אכל רגל לא: מפדי. שן ורגל שקולין שן שן: זה חמור מה שחר בשניהם שן כהן דל חמור: ויכא שניס. ששלת: דמי מנייטו מפקת. דלא יתי מניה לא שני שין: אפטרין. ויה ובער דלי מפקת משלת הוה ומינה הני מלי היכל דשלי איבו וכוונה לרעות בשרה חבירו אכל וזולת ממילא לא: קמ"ל. ובער ויבין נפקא לן שן דלמליל מוכער אמי וכל ילפח מניה: ונפסכה בכולל הנאמרה. והפילו או טינפה פירות הנאמרה שנתגלגלה עליהן דבר וקיסם ותמורסו דהיינו דומיל דשן שן שיהא להדיק: ומלי שנה שן. והנהך דקא מוקמת מילתיה דרב פפא ותולדה דשן ורגל: כל היק דרב יליןן שלא בכונה הוה מולדה דרגל הידיקה מלי ואין סוונמו להיק: בשערה. שענדוק כליל בשערה גררתן ושברתן: מלי שנה רגל. ויר עמוק: שפסח היינו אכ דנך ודרכו להדיק: וזה שן לנוקין. דלא פל שור בכור טעשה ומת פטור ועל הכור ואם הוה חייב ואם הוא היכל מדיקוף דקרא נפקא מדכדיב והמת יהיה לו דמשמע שור עשרה שור מקטיל הוא חייב במיתה השור וא צרי מהכי במיתה לא חייב הא ונקיטן מתחייב. ישנה אחריה סוף וירץ זה אכל למיתה וזה אכל לנוקין ויש יחי דנפיק לן מקרה שור בשערה למיתה נפקא לן שור ט' ונקין דכדיב) ופל שמה שור או ומור משמע בין מת ובין הוה בעל שור ושלם מיתה אם שור השור ומור רבנן כבור טעשה פטור השור ונחמת הכור מת דלין בו כדי להמית וכל הוה חייב דבור טעשה בר ונקין הוה: אכנו או פטור שהיטין ורשום הרבס. ומתקן כהן

ארבעה אבות פרק ראשון בבא קמא

١

עין משפט
גר מצוה

כא א (מח' מ'נ' מחל')
 טוקי (מחוק) מחנ
 טען פ' טועש' ח'מ' ט'י
 טעל טעק' א:
 כב ב' מ'י' ט' ט'י' ט'י' ט'
 י' מחנ ט' ט' ט' ט' ט'
 ח'מ' ט':
 כג ב' מ'י' ט' ט' ט' ט' ט'
 ט' ב' מחנ ט' ט' ט' ט'
 ט' ט' ט' ט' ט' ט' ט'
 יח:
 כד ב' מ'י' ט' מחנ ט' ט'
 ט' ט' ט' ט' ט' ט' ט'
 טעט טעק' א:
 כה ב' מ'י' ט' ט' ט' ט' ט'
 י' ט' ט' ט' ט' ט' ט'
 טעט טעק' יח:
 כו ב' מ'י' ט' ט' ט' ט' ט'
 י' מחנ טען ט'
 ט' ט' ט' ט' ט' ט' ט'
 יח:
 כז ב' מ'י' ט' ט' ט' ט' ט'
 ב' מחנ ט' ט' ט' ט' ט'
 ט' ט' ט' ט' ט' ט' ט':

תורה אור השלם

1. ויביע איש שדה א
 וקרע ושלח את בעירו
 כדע שגדוד אתר מיט
 שדדו ומיטס כדע
 ישלם: כ שמוח כ
 2. לכן דגני מביא רעה
 אבות ידבעם ודברתי
 לרבעם משתין
 עצה רעוב וביא
 ובדתי אחרת
 ידבעם כאשר יבער
 הנגל עד היום:

מילס א י ר
 3. אשורכם ורע לך השור
 מיט שמחור רגל השור
 ותחמור: ישעיו לכ כ
 4. רע ודלמי שדדו
 וקעב מריר שדדו ברמות
 אשלכם עש ופתח דחלי
 עשה: דברים כ
 5. בגל הבור ישלם כסף
 שדד לכעלי התמה ידד
 לה: שמוח א

רבינו חננאל (המשך)

לעולם את אורי ורבי אלהי
 (סליחה) הוא ואכלה אלה
 אלהי בעולם אכלה
 אלהי וקבר ופניו לא
 ראו וכן כל המצפה. כיוצא
 בו בחלה שחיטה חיה
 בנחיים [ד] אלהי השם
 פשוט בזה השען צפון
 פשוט בחטאות הנפישות
 [יב] חסדו וקבלתו את
 חסדו חיה. אלא אימא
 למיבד הכי ואמא מיבד
 הכי שקלו הוא [יגוואר]
 שיהיה לו ס' מיבד
 ס' מיבד
 ס' מיבד מעיריבן ורבינן
 [ד] אלהי נפשות ורבינן
 מול ומיבד שחן הוא
 שיקבלה לזמן. קול
 צריק יבד אלא מיבד
 שקלו הוא ויבדו כולן
 [ד] אצטריק מול ורבינן
 שחן. חולדו שרן כל שש
 תהיה נחמה בחולד כולן
 נחמבה בחולד כולן לנחמה
 ושפסו חיה ברחמה.
 א' חילול ששתה חיה
 חיה מצטרת לשכר
 חיה פשוט. ורבינן.
 נמי באה ואמר' חולדו
 שרן שש. כי קאמר
 ר' פסא חולדו רבלי
 חולדו דרגל כל שש
 שחוקו שרן ואין צדו
 לחיוב שחן חיה נחמה
 ור' חילובא וא' ששעה
 ור' חילובא. ורבינן.
 אלא חסא כי קאמר
 חולדו רבלי רבינן [ד]

הוא דלא מבליא קרנא. פ"ה שחט שמדור ללמוז אכל לא כחלה וקסה והא מכלה קרנא שגס בעלים הס יטולס לקטור אלא ו"ל טענפס פירות להנאסה מכל מקוס קרי ליה לקמן לטעינפס פירות להנאסה מולדה כיון דפסטיה דקרא איירי באכילה דמכליל קרנא: **והא דרביא קרנא.** וא"ל ודלמור רחמנא וטילה ולא בני וביער יש לומר דהוא אמינא דוקא דשילה שלמו דלקמן: **דו"מ** דרנ"א. וא"ל וימלא איפסא דהא דמקשינא לתורמא גי"מ באקורא אכל בתמונא לא ואומר ר"מ דמדיה היא בתורה לא שגא באקורא ול"ש בתמונא: **ושן** בחסות אס"ח לא. אע"ג דאמרין בעלמא. נכסי פרשם האזינו] בהמות שיש להן ארס ענשם ועושכות וממיתות דהוי נשיה שיהי מולדה דקין מכל מקוס איירי נמי בחיות רעות שדרסו ואכלו להנאסן דמתרגמינן וסן בהמות וסן דמיה ברא וסיה בכלל בהמה:

ה"כ במאי אוקימנא איצטריך ס"ד אמינא ה"ט

וה"ם תיקשו רחמיהם הא דפרין
לעיל טעמא דכחש דחמא כאשר
יעבר הגלל הא ללו הכי נחמא מוקמינן
והסמא ליכא לשנויי דלעיל וי"ל
דתיק בברייתא דאלו לא נחמא ושייל
הוא מפסקין מכאשר יעבר הגלל וכי
האי גזמא ליכא ברעס אחרי נשך
(כ"ט דף סא.)

לֹא י' כתיבי ולא י' כתיבי. ממשלחי רגל השור כתיבי יושן בהמות יתירה ה"א או הא ציו או שן דיש הנאה ציו ויבאו שניהם דהי סר"א הגי מילי לא אולא ממילא לא מאי היא יתחככה פירות להנאתה מאי יקון וממוגן ושמירתו מאה להיוון וממוגן וולדה דשן בשן וכי דרגל תולדה דרגל גופה דרך הילוכה בשליף שעליה חוג שבצוארה מאי ממוגן ושמירתו עילך ממוגן ושמירתו עילך וכי קאמר רב פפא בור מאי ניהו אילימא כתיבי ולא י' כתיבי יהיה לו אמר רחמנא בן מיתה ט' נויקן סוף זה אב למיתה אבנו סבינו ומשאו וחובנו היכי דימי אי לשמואל ר' ר' בור ואי

מִנְהוּקִי דְקָרָא דּוֹפֵל לֹא מִמַּעַט אֲלֵא אֲחֵא דְכִתִּיב בְּקָרָא בְּהִידָא
הִיכִינּוּ בּוֹר עֵשֶׂר וְלֹא אִתְּרוּסֵא: **בִּין דְּרִיב בִּין דְּשִׁמּוּאֵל** חִינּוּ בּוֹר.
אִיתֵּת הָא רַב אִיתֵּת לִיה לְקַמֵּן (דָּף :): בּוֹר שְׁחִיבְתוּ מוֹרֵה לְהַנּוּל וְלֹא לְחַכְטוּ
יִיִל דְּהֵמֵס מַשּׁוּם דְּקִרְקַע עֵילֵס אִיקְתּוּ אֲבָל הֵכָא חֲטָא דִּידְהִי הָא:
מַשּׁוּר
עֲצָקִי כְּרִימָה וּפְתִיחָה בָּא לוֹ אֲף כָּל חֲתֻלָּה שְׁהַפְקִירֵה חִיב:
אִי

המת יהיה לו וקיס להו לרבנן ד' טפחים עבוד מיתה ט' לא עבוד מיתה. פי' בור אם הוא עמוק י' טפחים ונפל שמה שור
מת חייב פחות מ' טפחים חייב בנוזקין ולא במיתה. ותרתיייהו אבות נינהו זה אב למיתה וזה אב לנוזקין ותולדה רבור מאי